

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/189/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211443
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1312211443.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členiek senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľky: Q. N., M. X.X.XXXX, bytom G. XX, zast. B&S Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingová 5, IČO: 35 929 049, v mene ktorej koná konateľ Mgr. Peter Bartošík, proti odporcovi: Slovenská P., J..P., Q., A. XX, IČO: XX XXX XXX, zast. JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom, so sídlom Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, o zaplatenie 1493,91 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 5.februára 2013, č.k. 21C 215/2012-77, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 95,01 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľky do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu XXXX,XX Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne vždy zo sumy XX,XX Eur za omeškané mesiace 5/2010 až 7/2012 vždy od 16. dňa príslušného mesiaca do zaplatenia a nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške XX,XX Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške XXX,XX Eur vychádzajúc zo zistenia, že dňa 20.2.1995 bola medzi účastníkmi konania uzavretá v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu P., J..P., ktorej predmetom bolo doživotné plnenie odporcom ako povinným v prospech navrhovateľky vo výške XX.XX Eur mesačne odo dňa účinnosti ktorej odporca navrhovateľke aj plnil, pričom dňa 26.10.2009 podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vypovedal písomne danú zmluvu majúcu za to, že ide o zmluvu uzavretú na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Počnúc mesiacom apríl 2010 prestal navrhovateľke v zmysle zmluvy poskytovať plnenie a .rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 11C 103/2010-97 zo dňa 29.9.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 117/2012-225 zo dňa 23.5.2012, právoplatným dňa 31.5.2012, bol odporca zaviazaný k povinnosti zaplatiť navrhovateľke sumu XX,XX Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 16.4. 2010 do zaplatenia titulom plnenia zo Zmluvy o dôchodku zo dňa 20.2. 1995 za mesiac apríl 2010, keďže výpoveď z danej zmluvy zo dňa 26.10.2009 danú odporcom navrhovateľke v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyhodnotil za neplatnú pre jej nemožnosť vypovedania. Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že vykonaným dokazovaním došlo k preukázaniu skutočnosti.

Súd prvého stupňa ako prejudiciálnou otázkou sa zaoberal platnosťou zmluvy, či ide o zmluvu uzavretú na dobu určitú alebo neurčitú, platnosťou výpovede tejto zmluvy, otázkou jej prípadného zániku pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zákonníka podľa námietok odporcu o nemožnosti plnenia

s poukazom na § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, keďže banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty a ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Predmetnú zmluvu považoval za platne uzavretú zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 a nasl. Obč. zákonníka, ktorou vzniklo navrhovateľke doživotné právo na vyplácanie dôchodku a keďže odporcom daná výpoveď je neplatná, je naďalej podľa zmluvy povinný poskytovať navrhovateľke plnenie. Pokiaľ ide o námietku odporcu o zánik zo zmluvy vyplývajúceho záväzku pre nemožnosť plnenia v dôsledku rozporu zmluvy so zákonom o bankách, poukázal na riešenie tejto otázky vo vyššie uvádzaných súdnych konaniach a vyhodnotil ju za účelovú obranu odporcu, keď uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 1.1.2002 v ustanovení § 27 ods. 5 a až od 1.1.2007 v § 27 ods. 8 Zák. o bankách, pričom odporca aj potom navrhovateľke v zmysle zmluvy plnil až do jej vypovedania 31.3.2010. Poukázal na to, že citované ustanovenie je v zákone o bankách zakomponované v časti 6 upravujúcej požiadavky na podnikanie banky a vzťahuje sa na bankovú činnosť (§2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré môže banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§2 ods. 10) a pokračovanie len v takejto činnosti v rozpore s ust. § 27 ods. 5 (t.č. ods. 8) sa stalo počnúc 1.1.2002 nemožným. Navyše od uvedeného odporcu k navrhovateľke vystupoval ako zamestnávateľ k svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahom daného zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody a zabezpečenie sociálnej starostlivosti , zmluvu o dôchodku teda odporca s navrhovateľkou neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nejednalo sa o vzťah banky s klientom. Z uvedeného dôvodu prvostupňový súd plnenie odporcu zo zmluvy nevyhodnotil ako plnenie za nápadne nevýhodných podmienok. V zmysle jeho záverov ust. § 27 ods. 8 Zák. o bankách je ustanovením vo vzťahu banka a jej klienti, a mal za to, že v prejednávanej veci bolo potrebné vzťah účastníkov posudzovať ako vzťah banky a jej bývalého zamestnanca upravovaný Občianskym zákonníkom.

Ohľadom príslušenstva súd prvého stupňa rozhodol s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Obč. zák., keďže odporca sa s plnením peňažného dlhu dostal do omeškania a o trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP vzhľadom na plný úspech navrhovateľky v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca, ktorým žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť. Pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal, aby odvolací súd pripustil dovolanie na vyriešenie právnej otázky, či Zákon o bankách sa vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa ust. § 842 Obč. zák.. Vytýkal súdu prvého stupňa, že vec nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval ust. § 119 ods. 3, veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii, teda neobmedzuje sa napríklad len na vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Právny vzťah považoval za vzťah banky a iného subjektu, pretože vznikol po ukončení pracovného pomeru s navrhovateľkou.. Keďže i v zmysle listinného dôkazu, a to Štatútu Podporného dôchodkového fondu P., slúži dôchodkový fond na podporu stabilizácie pracovníkov banky, došlo k preukázaniu skutočnosti, že vzťah účastníkov je nepochybne vzťahom súvisiacim s organizáciou, riadením a čiastočne podnikaním odporcu ako banky. Mal za to, že hmotno-právne ustanovenie § 27 ods. 8 Zák. o bankách sa vzťahuje na všetky právne vzťahy uzatvárané bankou a žiadnym právnym predpisom nie je použitie tohto ustanovenia vylúčené. Taktiež rozporoval odôvodnenie prvostupňového súdneho rozhodnutia v tom, že predmetná zmluva o plnení z Podporného dôchodkového fondu je zmluvou uzavretou na dobu určitú s neurčitou dobou trvania, keď bez právnej opory tak ide o novú teoretickú kategóriu doby. Uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pre neaplikovanie na vec sa vzťahujúcej právnej normy, a to Zákona o bankách v spojení s ust. § 575 ods. 1 Obč. zák o zániku záväzku pre nemožnosť plnenia, na základe čoho došlo aj k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože i pre prípad neexistencie protiplnenia zo zmluvy o dôchodku a nezistenie hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zo zmluvy v rozpore s ust. § 27 ods. 8 Zák. o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok. Podľa odporcu právny vzťah založený relevantnou zmluvou je zasiahnutý zákonom o bankách, pretože sa jedná o banke zakázanú činnosť a navrhovateľka sa žalobou domáha zakázaného plnenia hospodársky neodôvodneného a zjavne nezodpovedajúceho poskytovanej protihodnote, t.j. bez protihodnoty. Bol toho názoru, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom, z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného vzťahu navrhovateľky u odporcu. Právne závery súdu prvého stupňa tak nielenže neprispievajú k ochrane bezpečného fungovania bankového systému, ale naopak dávajú návod ako zákonný zákaz obísť.. Nesprávne právne posúdenie veci odvolateľ videl i v nesprávnom posúdení zmluvy o dôchodku

podľa § 842 Občianskeho zákonníka, pretože táto sa vyznačuje neurčitosťou čo do doby jej trvania a nie je uzatvorená nikdy na dobu určitú., preto nie je vecne správny názor súdu prvého stupňa o nemožnosti jej vypovedania. Tým, že súd prvého stupňa sa náležite nevysporiadal s otázkou, prečo sa na daný vzťah nevzťahuje ust. § 27 ods. 8 Zák. o bankách, jeho postup považoval za nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania, spôsobuje nepresvedčivosť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia a tým nemožnosť účastníka relevantným spôsobom sa k argumentácii súdu vyjadriť, čo možno považovať za odňatie práva konať pred súdom.

Navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, nepripustiť dovolanie a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Argumenty odporcu považovala za účelovú obranu, keď odporca sa sám a dobrovoľne rozhodol uzatvorením Zmluvy o dôchodku k opakujúcemu plneniu, na ktoré sa navrhovateľka plne spoliehala, keďže jej mali byť poskytované doživotne. Poukázala na to, že o charaktere doby trvania zmluvného vzťahu založeného relevantnou zmluvou sa jednoznačne vyjadril ÚS SR v náleze so sp. zn. II. ÚS 26/2012-33 a že argumentácia odporcu ohľadom rozporu so Zákonom o bankách nastúpila až následne. Ak by odporca mal záväzok zo zmluvy preň vyplývajúci za zaniknutý pre jeho objektívnu nemožnosť splnenia, nebolo potrebné zmluvný vzťah končiť výpoveďou. Mala tiež za to, že plnenia zo Zmluvy o dôchodku pochádzajú z čistého zisku banky, čo Zákon o bankách nezakazuje. Výklad o nemožnosti uzatvorenia zmluvného vzťahu bez protiplnenia považovala za absurdný, nakoľko by znamenal aj nemožnosť uzatvárania napr. darovacích zmlúv, nemožnosť vyplácania odmien svojim predstaviteľom a pod.. Uvedené ustanovenie je aplikovateľné na bankovú činnosť banky, t.j. právne vzťahy s tretími osobami, ako prostriedok proti poskytovaniu napr. bezúročných alebo nedostatočne krytých bankových služieb.. Vyslovila názor, že žiaden právny predpis nemôže banke prikázať, ako má naložiť s čistým ziskom, preto výklad odporcu považovala za v rozpore so základným princípom ochrany vlastníckeho práva. K dobe trvania záväzku zo zmluvy o dôchodku uviedla, že ide o doživotne alebo inak určenú dobu neurčitého trvania, keďže v čase vzniku právneho vzťahu jeho účastníci majú istotu, že oprávnený z tohto vzťahu zomrie, avšak nevedia kedy. Zmluva podľa nej je preto uzavretá na dobu určitú, ktorej koniec je daný od ľudskej vôle nezávislej objektívne zistiteľnej skutočnosti(smrti). Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku, mala za to, že toto spĺňa všetky zákonné obsahové náležitosti dané v ust. § 157 ods. 1,2 OSP. Žalovaným tvrdenú nepresvedčivosť odôvodnenia nepovažovala za odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 OSP.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 1 OSP prejednal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania v zmysle § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľky, ako aj na opodstatnenosť tvrdení odporcu, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 OSP), výsledky dokazovania zhodnotil v súlade s § 132 OSP a dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe potom vyvodil vo veci samej aj správny právny záver o neplatnosti výpovede a o povinnosti odporcu vyplatiť navrhovateľke plnenia z Podporného dôchodkového fondu. Na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§842,§843,§844,§582 ods. 1), tieto aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovaniu návrhu aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 OSP odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentami a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§219 ods. 2OSP).

Odporca v odvolaní v podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa. S týmito sa však súd prvého stupňa vo svojom

rozhodnutí náležite vysporiadal, vysvetlil, prečo na ne neprihliadol a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Jeho rozhodnutie preto možno považovať za dostatočne presvedčivé. Odvolací súd preto považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje, osvojuje si ich v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov.

Odvolací súd sa pri preskúmaní napadnutého rozsudku zaoberal rovnako ako súd prvého stupňa najprv otázkou, či zmluva o dôchodku uzavretá podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladajúca právo na plnenie doživotne je zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú, keďže ide o otázku zásadnú pre rozhodnutie danej veci.

V zmysle § 842 Občianskeho zákonníka sa na základe zmluvy o dôchodku niekomu doživotne alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku.. Ide o zmluvu uzavretú aspoň medzi dvoma osobami, t.j. medzi osobou, ktorej sa zaväzuje vyplácať dôchodok, a osobou, ktorej sa tento dôchodok bude vyplácať. Právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým konkrétnym vopred vymedzeným časom trvania, môže ísť o právo na poskytovanie dôchodku doživotne, alebo na inak obmedzený čas neurčitého trvania (obmedzenie na určitý čas neprichádza do úvahy). K uzavretiu takejto zmluvy sa nevyžaduje žiaden dôvod alebo motív, preto dôvodom môže byť napríklad i skutočnosť, že sa niekto môže cítiť byť zaviazaný druhému pomáhať alebo poskytovať dôchodok ako protiplnenie z nejakého iného právneho úkonu.

Keďže občiansky zákonník rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu, nemožno dôvodiť, že zmluvy uzatvorené na dobu končiacu smrťou sú vždy uzatvárané na doživotne určenú dobu, teda na dobu neurčitú. Doživotne určená doba trvania je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, je teda len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania.

Podstatou uzatvorenej Zmluvy o dôchodku je záväzok jednej zmluvnej strany (odporcu) poskytovať plnenie druhej zmluvnej strane (navrhovateľke) počas trvania zmluvy. Vymedzenie trvania tejto zmluvy je dané pojmom „na doživotie“. Zmyslom takejto právnej úpravy je poskytovať osobe z takejto zmluvy oprávnenej záruku plnenia zo strany osoby povinnej na obdobie doživotia oprávnenej osoby. Občiansky zákonník nepripúšťa možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku, pretože by to bolo v rozpore so zmyslom a účelom špeciálnej právnej úpravy zmluvy o dôchodku, ktorej podstatou je istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe. Ak by súd pripustil možnosť ukončenia zmluvy jednostrannou výpoveďou zo strany odporcu, aplikoval by ust. § 842 a § 582 Občianskeho zákonníka ústavne nekomfortným spôsobom, čo by znamenalo porušenie základného práva účastníka na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Tento záver vyplýva z Nálezu ÚS SR II. ÚS 26/2012-33 a odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s právnym názorom ÚS SR.

S prihliadnutím na skutkové zistenia o tejto otázke súdom prvého stupňa, najmä keď charakter doby trvania relevantnej zmluvy bol vyriešený nálezom ÚSSR , možno konštatovať , že tieto majú oporu vo vykonanom dokazovaní a vo vzťahu k uplatnenému nároku je potom správna úvaha o tom, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva na dobu určitú neurčitého trvania (do doživotia), preto výpoveď z označenej zmluvy danej navrhovateľke odporcom je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka) a zmluvné strany sú povinné sa Zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu aj naďalej riadiť.

Odvolací súd taktiež prihliadol i na správnosť záverov súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým priznal navrhovateľke podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nar. vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení úroky z omeškania a tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa tiež ako vecne správny potvrdil podľa § 219 OSP.

S prihladením na obsah odvolania sa odvolací súd zaoberal aj posúdením, či súd prvého stupňa svojím postupom neodňal odvolateľovi možnosť konať pred súdom - odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania. Vo vzťahu k odvolateľom namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd poznamenáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú podľa jeho názoru pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03). V danom prípade prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil, z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd má za to, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s už uvádzaným čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, keď za porušenie základného práva zaručeného čl. 46 Ústavy SR nemožno považovať tú skutočnosť, že prvostupňový súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Z obsahu spisu vyplýva dostatočné zaoberanie sa námietkami odporcu majúcimi pre vec podstatný význam a taktiež dostatočné právne a skutkové vyporiadanie sa s nimi.

Čo sa týka ďalších námietok odporcu v podanom odvolaní, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, v tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý sa touto námietkou odporcu dostatočne zaoberal a i odvolací súd je toho názoru, že ust. § 27 ods. 8 Zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, t.j. interných vecí banky ako bývalého zamestnávateľa a zamestnanca. O účelovosti obrany svedčí tá skutočnosť, že uvedená právna úprava bola zavedená po uzavretí zmluvy a napriek tomu odporca z nej plnil i po tejto právnej úprave až do jej vypovedania. V danom prípade obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie plnenia na zabezpečenie životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Nešlo teda o podnikateľský vzťah banky a klienta.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené právne závery odvolací súd nepovažoval za potrebné pripustiť dovolanie na posúdenie právnej otázky, či sa Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, pretože v danej veci sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke tak zásadného významu, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a vzhľadom na plný úspech navrhovateľky v odvolacom konaní jej priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 71,37 eur za písomné vyjadrenie sa k odvolaniu odporcu, k tomu režijný paušál 7,81 Eur a DPH vo výške 20%, všetko podľa vyhl. MS SR č. 655 /2004 Z.z. v platnom znení.

Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Bratislave prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.